

ACTA

BÚCSÚBESZÉD, BÚCSÚSZÓ, BÁNREVY GÁBORHOZ

2013. március 7., Farkasréti temető

Jó szerivel egy századon ível át az út, amit együtt jártunk, együtt éltünk, együtt szenvedtünk. A történelem mértékével, léptékével mérve is el lehet mondani, hogy „nem semmi”! Megadta sorsunk, hogy mélyről, remény-nyel indulhassunk, elszántan, ellenkező áramlatokkal következetesen szembe szegülve küzdhessünk, takaríthassunk romokat és kezdjünk építeni újra meg újra. Zokszó nélkül tudtunk lemondani a feleslegesről, sóhaj nélkül tudtuk vállalni az értékek őrzését. Közben nyitottak voltunk a szépre, a kellemesre, a jóra, Tudtunk együtt örülni a szerencsésekkel és együtt sírni a bánatot hordozókkal. Elfogadni, hálával, amit kaptunk és adni, jó szívvel, abból, amink volt. Éltünk, tudatosan, értékek felé fordulva, törekedve, szabadon, az igazság adta szabadsággal.

Meredek volt az út, gödrös, rögös, kátyús. Nem panaszkodtunk. Meg-megszakadt az út, kitérni kényszerített, torlaszokat állított elénk. Meghágtuk azokat. Magunkból építettük az utat az utánunk jövőknek, hogy nekik könnyebb legyen. Ha előre állított a sors, törtük az ösvényt, ha hátra sorolt, követtük az irányt. Ahogy a bennünk élő törvény parancsolta, ahogy a külső körülmények lehetővé tették.

Elmúlt felettünk az idő. Megkopott fényes csizmánk. El-ki fogyott sült kolbászunk. Szürkébe vegyült sötét hajunk. Lassult lépésünk, meghajtott természetünk.

Ahogy egy-egy pihenőnél körülnéztünk, mintha egyre fogynánk. El-elmaradt valaki a sorból, átlépett, csendben, észrevétlen, másik hazába. Búcsúzva csendben, feltűnés nélkül, úri módon. Tudtunk élni, tudunk elmenni is.

Évek óta kérdéses közöttünk, Gáborom, melyikünk fog ott állni egy nyitott üreg előtt, hogy utolsó baráti szóval elbúcsúztassa a másikat. Mert nem volt kétséges, hogy aki előbb lépi át az út végén a célvonalat, annak a másik megadja a végső búcsú tisztességét. Így illik, így elvárható, de erre indít a belső, minket összekötő barátság, a közös út gazdag élmény anyaga is. Mert tudom, mit viszel magaddal az út végső szakaszán: mert tudod, hogy mit hordozok tovább, amíg nem követlek én is, immár egyedül.

Búcsúzzunk hát barátunktól, kollégánktól, tanárunktól! Búcsúzzunk, mi magyar jogászok, rendünk kiváló képviselőjétől. Aki helyt állt törvényért és igazságért bírói

székben, tanári katedrán, építő és szervező viták közepette. Búcsúzzunk a tudóstól, aki csendes magányában szerényen kereste az igazságot, elemezte az okokat és következményeket, világított rá összefüggésekre és ellentétekre, keresve és találva azok megoldását a béke rendjén, a szabadság eszköztárával.

Íme, összegyűltünk mind, akikkel együtt építette a magyar magánjog hatalmas épületét, erődrendszerét. Akik körében ápolta Szászy István értékes hagyatékát. Aki kongeniális kollégája volt a nemzetközi magánjog és gazdasági kapcsolatok hazai oktatásának és művelésének területén a tudományszak művelőinek. Összegyűltek mindazok, akikkel a magyar kamarai Választott Bíróság jó hívnevének megalapozásában együtt működött.

Itt állunk, még megmaradtak, akikkel együtt indultál az egyetem padjaiból, s akik jól esőn gondolnak vissza az együtt töltött, nem éppen könnyű ifjúságunkra.

Mi a Trianon utáni évtizedben a kifosztott, megalázott Magyarország újonnan született nemzedéke reményként születünk. Rólunk és általunk, amint kedves tanárod írta, „kis Magyarország nagyot akart álmodni”! Azt hitték a minket útra bocsátók, hogy „ránk vár a világ, ez a harc a mienk, katonái leszünk valahányan!” Hogy felnőve a feladathoz, helyre hozzuk, emberebb emberek és magyarabb magyarok, amit vétett nemzetünk ellen a történelem.

Rajtunk múlt, hogy szertefoszlottak a nagy álmok? Felelősek vagyunk a mi életünkben újra bekövetkezett nagy világégésekért? Értékek pusztulásáért, meghamisításáért? Számon lehet kérni rajtunk a hamis prófétákat, a Mammon imádatát, a gyűlöletből építkezni akaró rendszerek tévedéseit?

Itt állnak köröttünk azok, akik tanultak Tőled, általad: a gyakorlati jogéletben, a szakirodalomban, végül az intézményben, amelynek szorgos építője, elvhű megvalósítója voltál mindvégig. Itt állnak és nemmel felelnek a súlyos kérdésekre. Értékeket őriznek, amelyeket Tőled kaptak, amelyekből egy vesszőt sem engednél elveszni. Igazságokra hivatkoznak, amelyeket tőled tanultak, és vallják, hogy megillet azok tovább adásáért az ígért korona. Példát követnek pályájukon Rád gondolva, és biztos iránymutatásként támaszkodnak a kapott etalonra.

Ha végignézel soraikon, elmondhatod: *non omnis moriar!* Nem éltem hiába! A vetés, amit szétszórtál, szárba szökkent, dús termést hoz: a ház, amelyet építettünk, épül tovább, mert a Nagy Építőmester építi, nem fáradtunk hát hasztalanul.

Dús az örökség, amit hátrahagysz! Jogos a nyugodt pihenés, amit kérsz Magadnak attól, aki küldött erre az útra, és aki most, hiszem és vallom, szeretettel fogad a célban, és megadja Neked az Igazság koronáját!

Számodra immár tudássá lett a Hit. Számunkra él a Remény, hogy ebben a tudásban egykor találkozunk.

ZLINSZKY János